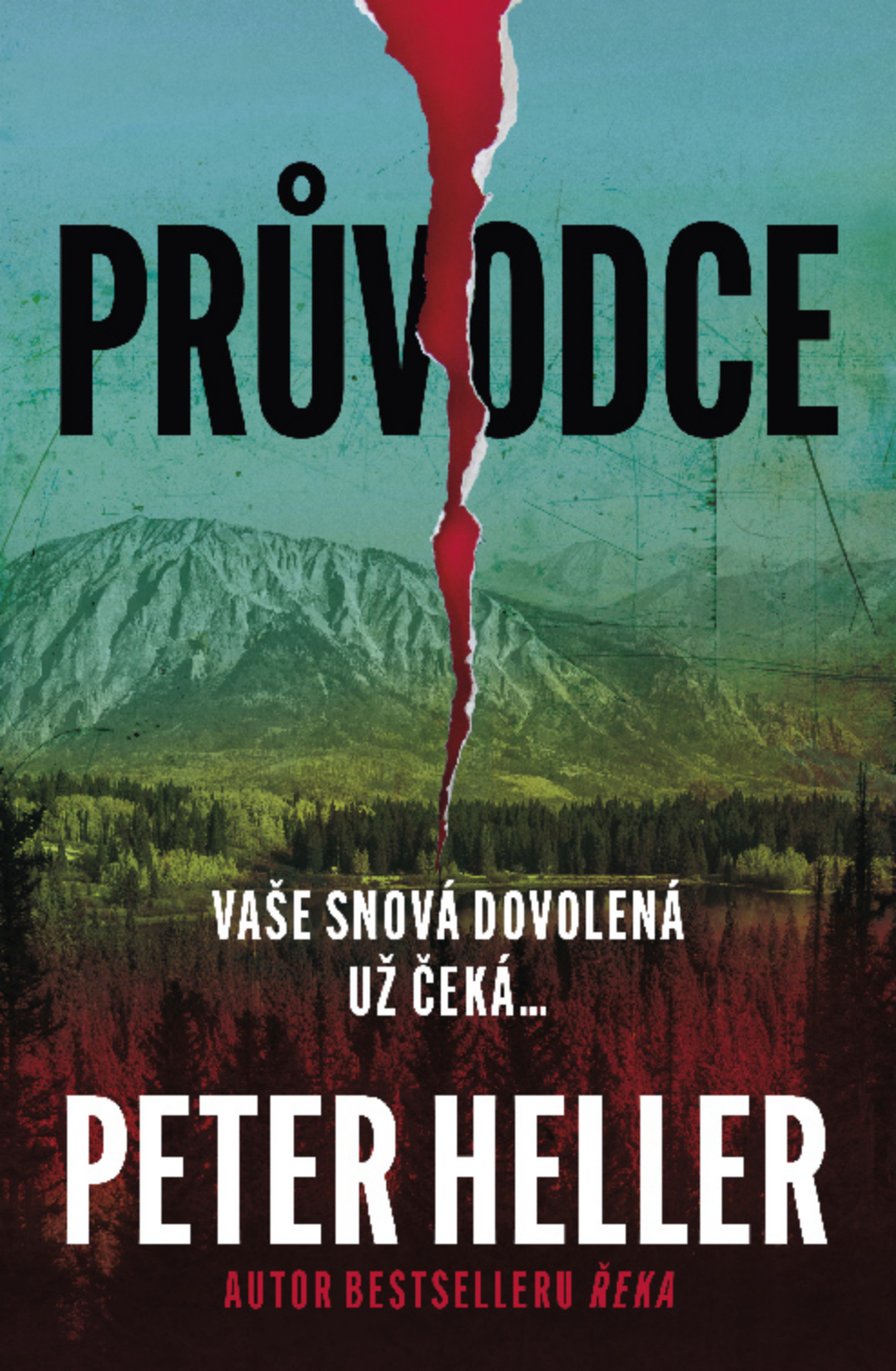

PRŮVODCE

VAŠE SNOVÁ DOVOLENÁ
UŽ ČEKÁ...

PETER HELLER

AUTOR BESTSELLERU *ŘEKA*

PRŮVODCE

Copyright © 2021 by Peter Heller

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jiří Hrubý, 2023

Cover © Jason Anscomb, 2023

Map © Rodica Prato, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3115-2 (pdf)

PETER HELLER

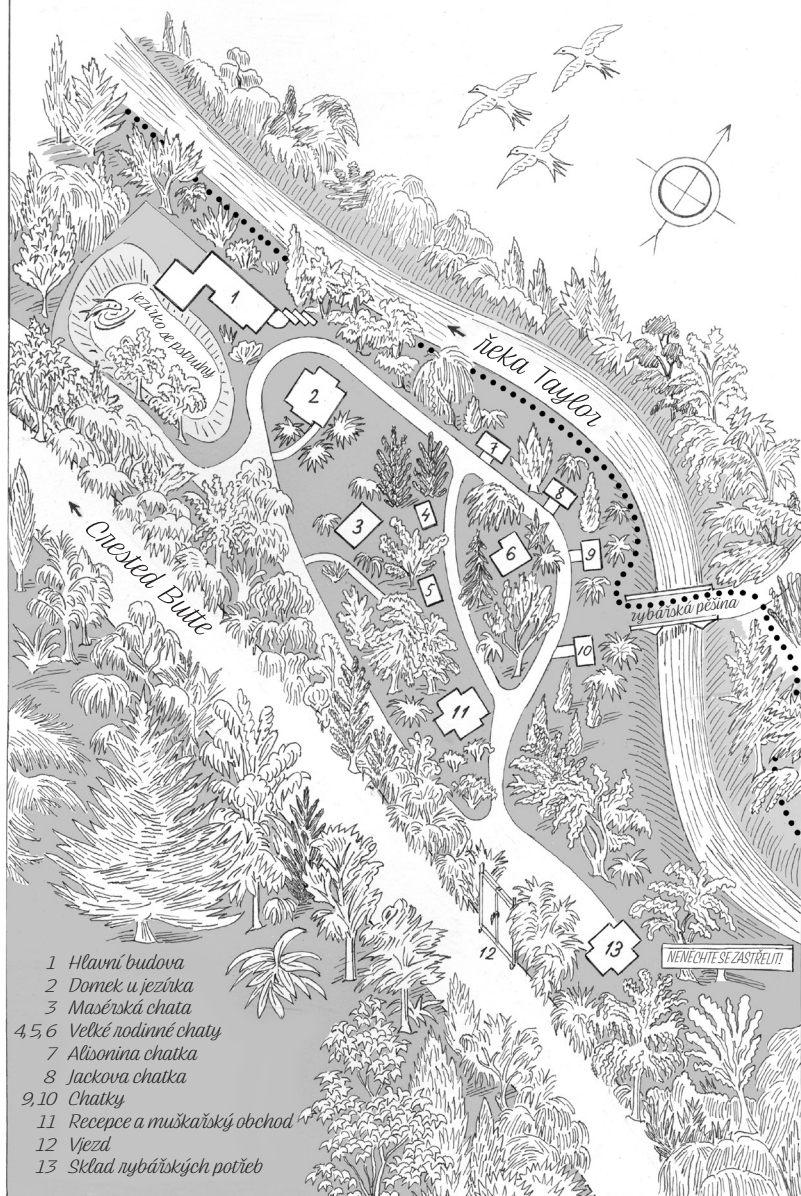
PRŮVODCE

Přeložil: Jiří Hrubý

VENDETA

*Tátovi,
který mě dokázal rozesmát.
A vždycky se díval hodně dlouho.*

Chata Rybařík

- 1 Hlavní budova
- 2 Domek u jezírka
- 3 Masérská chata
- 4, 5, 6 Velké rodinné chaty
- 7 Alisonina chata
- 8 Jackova chatka
- 9, 10 Chatky
- 11 Recepce a muškařský obchod
- 12 Vjezd
- 13 Sklad rybářských potřeb

PROLOG

PŘIDĚLILI MU POSTEL V CHATCE U ŘEKY. ZALESNĚNÁ SOUTĚSKA, SMRKY A BOROVICE, NAHOŘE SKÁLY, SKALNÍ VÝCHOZY PADAJÍCÍ AŽ DO VODY.

Jack upustil batoh na verandě. Bylo chladné odpoledne, vysoko na obloze pluly mraky, přes rokli se sunuly jejich stíny. Rozhlédl se. Chatka stála na strmém břehu zastíněném borovicemi a vítr foukající od bystřiny pod chatou přerývaně šuměl v borových větvích.

Opravdu to byla jen bystřina, spíš větší potok. Sice jí zde říkali řeka, ale takhle vysoko v horách měl tento typ vodního toku nejradši: na opačný břeh to bylo jen kousek a místy byla říčka tak mělká, že se dala přebrodit.

Pozoroval její rytmus. Voda proudila při levém ohybu a po zpěněné peřeji mezi balvany zamířila do podlouhlé temné tůně, z níž čouhala ohlazená skaliska. Nad přítokem do tůně si všiml lávky, za níž pěšina proti proudu pokračovala, ale po druhém břehu. Pstruhová bystřina jako ze sna.

Chatka byla dost primitivně zařízená. Na úzké zastřešené verandě byla naskládána polínka a také tam stála dvě proutěná houpací křesla. Uvnitř ho to ani nezajímalo, říkal si, že by do smrti dokázal sedět na téhle verandě a dívat se na řeku.

Po dvacátém srpnu neměli v chatě jediné volné místo. Aspoň to tvrdil správce. Zavřou jednátřicátého října, nebo až začne hodně sněžit. Podle toho, co nastane dřív. Jack vyfasuje na den jednoho rybáře, nanejvýš dva. Rybaření pro bohaté. Dvě stě dolarů za den plus dýška, vždycky po devíti dnech jedno volno, pokud ho tedy bude chtít. Skvělé peníze. Na raftu na Coloradu by sice vydělal víc, ale tady v tom byla i strava, bydlení a...

„Dvě piva nebo dva drinky za večer. Pak vás Ginnie zkásne. Doporučujeme průvodcům, aby před večerí byli u baru a klábosili s hosty. Na rybách není nic smutnějšího než zapšklej průvodce, mám pravdu?“

To byl správce Kurt Jensen. Přinesl mu na verandu kartičku s kódem na otevírání bytelné zdobené brány na začátku příjezdové cesty; ocelová brána se skákajícím pstruhem se rozklepaně a se skřípáním rozjížděla díky dvěma ohromným rezavým vačkám, masivním řetězům a ozubeným kolům.

„Bez tohohle se nedostanete ven ani dovnitř.“

„K čemu kód na otevírání zevnitř?“ zeptal se Jack.

Kurt otevřel síťové dveře a ramenem se opřel do těch opravdových. Vysoký chlap, mohl měřit skoro metr devadesát. Měl kovbojský klobouk a pletenou vestu, prošedivělé vlasy na spáncích a jiskřivé modré oči. Jack ho tipoval na necelých padesát.

„Ty dveře drhnou,“ poznamenal Kurt. „Zítřka vám dám brusku.“

„V pohodě. Mám v autě plochou rašpli. S tou bych si měl vystačit.“

Pokud ho Kurt vůbec slyšel, nedal to najevo. Jack už byl uvnitř a prohlížel si jednoduchou srubovou místnost: dvě malá okna se zataženými krajkovými záclonkami, vzadu pult s dřezem a plynovým dvouvaříčem, v prťavé koupelně sprchový kout a na vyžádání na zdi i karma na propanbutan. Pod prkennou podlahou elektrické topení a v rohu kamna na dřevo, jen aby to vypadalo pěkně, tipnul si Jack. Na stěnách dvě svítidla – vlastně jen žárovky s plechovými stínidly ve tvaru medvěda – a na nočním stolku z prkýnek lampička na čtení. Nad jedinou skříňkou vedle dveří přímotop. Zvláštní. Hodně velké dvoulůžko, větší než normální, se dvěma příkrývkami Pendleton. Senzace.

Bylo to tam dost stísněné. Jack si ze zadní kapsy vytáhl látkovou roušku a přetáhl si gumičky za uši, ale Kurt udělal nesouhlasné gesto.

„Tu tady potřebovat nebudete. Hostům je to nepříjemné. Taky už všichni kromě vás mají test a při příchodu do baru Ginnie večer každému změří teplotu. Nepřipadáte mi jako kdovíjak společenský člověk, takže to s váma risknu.“

„Mluvil jste o té bráně,“ připomněl Jack.

„Opravdu?“

„Ovšem. Proč je na otevření potřeba kód. Myslím zevnitř.“

„Aby něco do spínače jen tak nefuklo. Třeba kojot nebo spadlá větev. Předchozí brána se pořád otvírala sama od sebe a courali sem cizí lidi a normálně nám tu rybařili. Prostě prošli kolem všech baráků a chytali, dokud jsme je nevyhnali. Sakra.“

„To zní docela drsně,“ poznamenal Jack. Pokud snad v tom byla trocha sarkasmu, správci to ušlo.

Kurt dokončil obhlídku a skoro vypískl: „To byste nevěřil, jak na téhle řece dokážou rybáři zmagořit. Místní našemu úseku

říkaj Miliardářská míle. Soukromé úseky se tu míchaj s veřejnou řekou. My, Taylor River Lodge po proudu a pár dalších podniků bysme si podle mě měli zabrat celý kaňon a majitelé pozemků by se uklidnili. Kamna se bez sirek nezapálej a třísky bez sekery nenadělej.“

„Je mi to jasný,“ přikývl Jack. Nechal si pro sebe, že jeho vlastní ranč – jeho a tátův – na Coloradu byl na veřejném břehu řeky také a problémy prakticky neměli.

„Tak jo. Pomůžu vám nastěhovat. Večere je v půl sedmé. Když přijdete dřív, seznámíte se s Codym, druhým průvodcem. A svou zítřejší klientkou. S Alison K.“

„Ká?“

„Je slavná. Slavní hosté se často takhle zkracují. Ha ha.“

„Chápu.“ Jack za šéfem vyšel ven a krátkou cestou se dostali k Jackovu zaparkovanému pick-upu.

„Co to kolo?“ zeptal se Jack. Stálo tam na stojánku normální kolo bez přehazovačky, modrozelené. Mělo zvonek a košík, stálo na sluníčku.

„Jo tohle, ovšem. Každý host má svoje osobní. Vidíte, jak je o všechno postaráno?“

Kurt ukázal na stráň, kde bylo mezi borovicemi sem tam vidět chatku. Pak kývl směrem k nezpevněné cestě posypané pískem. V dálce Jack nezřetelně viděl opravdu krásný ranč, poněkud nesourodý hlavní srub a hned vedle pstruží jezírko. Komíny z ručně poskládaných kamenů, povlovná střecha, široké okapy a skoro po celém obvodu krytá veranda. Houpací křesla a visící pelargonie. Jack přikývl.

„Hlavní budova, chaty, domek u jezírka, masérská chata, recepce, kde se taky prodávají rybářské potřeby. V areálu se autem

nejezdí. Já mám výjimku.“ Kurt se ani trochu neusmál a kývl směrem ke svému nablýskanému černému pick-upu F-250, který parkoval na cestě. Ten měl vzadu přidělaný kovový stojan s příhradkami a přes korbu zatahovací plachtu. „Takhle to pan Den chce. Nejspíš si myslí, že tu díky kolům vznikne městská atmosféra jako v Crested Butte. Hosti jsou nadšení. Neřekl byste, kolik jich prodáme. Růžových, zelených a modrých.“

„Eh... To si je berou do letadla?“

„Za dvě stě dolarů jim je pošleme. Z Amazonu by je teda mohli mít za polovinu, jenže oni prostě stojí o konkrétní kolo, na kterém tu jezdili. Takže jakmile se zadkem dotknou sedla, hned se jim vybaví...“ Zase máchl rukou. „Tohle.“ Kurtovi povyjel koutek, takže se vlastně skoro usmál. „Pak už vám to ani nepřijde.“

Jack měl zakrytou korbu a Kurt dal ruku na zástrčku, ale Jack mu sáhl na paži a řekl: „Já sám, díky.“

Kurt couvl. „Jak je libo. Uvidíme se za pár hodin. Řekl jsem už, že máme míli a půl řeky? Vy, Cody, hosté a pak už nikdo. Ještě taky já, jestli ještě vůbec někdy budu mít čas. Nerad to přiznávám, ale čas prostě nemám. Pan Den dokonce nechce, aby rybařili kuchaři, obsluha a údržbáři. Mluví o tom jako o nejčistší vodě na světě. Necháváme si pro sebe, že nahoře je pod průsmykem přehrada. Ani slůvko o tom. V hlavě pana Dena i v hlavách hostí je tohle nejdivočejší řeka na světě. Je vám to jasné?“ Konečně se v jeho očích mihlo něco jako ironie.

„Určitě.“

„Nahoře náš úsek začíná u první velké louky a končí u ostatého drátu u Elleryho. Nejspíš to skoro všechno prozkoumáte do večere. Zbytek si pak domyslíte.“

Jack dal palec nahoru.

„Při chytání nahoře neudělejte ani krok za sloup na začátku louky. Je na něm cedule ‚Nenechte se zastřelit!‘ Opravdu tam je. Podle mě má Kreutzer pořádný dalekohled a určitě má pušku. Jednou někoho fakt picne a ani nemrkne.“

„To teda...“

„Jak jsem říkal: je to magor. Fakt k pohledání.“

Kurt se otočil a šel pryč. „Ale ještě...“, zastavil ho Jack. Správce se k němu částečně natočil. „Sezona je v půlce. Co se stalo s tím druhým průvodcem? S mým předchůdcem?“

Kurtovi něco blesklo v očích a také našpulil rty. „S předchůdcem?“ Přeměřil si Jacka, jako by ho viděl poprvé v životě. Souměrný chlap s širokými rameny, trochu jako balík sena. Dorazil rovnou z ranče. Vrásky u očí má Jack nejspíš proto, že tráví hodně času v sedle. Drsňák. V krátkém životopise ovšem Kurt zahlédl „Dartmouth College“. Tím se dala vysvětlit jeho slovní zásoba. Už tu vysokoškoláky měl, nic proti nim.

„S Kenem? Se srabem Kenem? Seknul s tím. Řekl, že z rodinných důvodů, ale spíš mu na to scházela fyzicka.“ Kurt měl pusku od ucha k uchu. „Že vás budu potřebovat, jsem se dozvěděl před dvěma týdny. Začíná tu být frmol. Teď budu potřebovat ještě jednoho.“

„Fyzicka?“ řekl Jack. Viděl to tak, že provázení je prostě provázení. Hodně dlouhé šichty a někdy je třeba dost veslovat, brodit se a více či méně rozmotávat a více či méně navazovat nové mušky za ty, o které se přišlo. Více či méně je taky třeba klienta povzbuzovat, i když spíš případ od případu, ale...

„Víte, na kolik zdejší pobyt přijde?“ Kurt se nedíval na Jacka, ale spíš na nějakého broučka u nohou. „Asi jste o tom

nepřemýšlel. K nám jezdí dost jiní lidé.“ Správce si pod krempou klobouku Resistol třemi prsty mnul čelo. Pak si klobouk zase narazil na vlasy spleené potem a přikývl. Obešel Jackův pick-up a po rovné cestě zamířil k tomu svému. Trochu kulhal, snad po nějakém úrazu. Na cestě bylo borové jehličí, pod botami pěkně křupalo.

Srpen. Na ryby vůbec nejlepší doba. Odteď až do konce září.

Nemusel být na ranči. Táta to zvládne..., nebo to snad někdy bylo jinak? Jack otci pomohl skoro s veškerým senem. Nepršelo a nic podstatného jim práci nenarušilo. Táta trval na tom, aby už odjel. Po senoseči moc práce nebylo, nanejvýš nějaké opravy, které táta řešil tak, že je neviděl, nebo většinou neviděl. Ohra-
dy, stroje, čerpadla, přívěsy, pick-upy. Nebralo to konce. Jacka napadlo, jestli to bylo jiné, když maminka ještě žila. Nepřežila nehodu s koněm, když bylo Jackovi jedenáct. Opravdu se to stalo už před čtrnácti lety? Tak dlouho už táta tak hrozně dře? Jack přemítal, jestli si rodiče někdy dokázali jen tak sednout a dívat se na ubíhající mraky, anebo si prostě zdřímnout. Vážně si nevzpomínal. Určitě to někdy udělali. Zato si jasně vybavoval jejich láskyplný vztah – jako by se něco vznášelo ve vzduchu, nějaká vůně nebo nepatrný pohyb, jako když zavane větřík. Také si vybavoval jejich smích. Předpokládal, že aby se k takové lásce dopracovali, museli být rádi spolu a vůbec na světě.

Ten rok bylo hodně sněhu a krávy se pak volně pásly na ho-
rách; pastvu měly opravdu bohatou. Kdyby na podzim ještě vydrželo nesněžit, mohl by tu průvodcovat do konce sezony a koncem října by pak tátovi pomohl zahnat krávy domů. Otec stejně vždycky chtěl počkat, až poprvé nasněží; prý se pak krávy daleko líp přesvědčují k návratu. Jack si ovšem myslel, že ho

prostě baví jet po stráních změkklých sněhem, po svazích modře pruhovaných stíny osik. Bavilo ho, když koženými nohavicemi rozhrnoval prašan.

Většinou s tátou jeli úbočím Sheep Mountain. Pak vystoupali na šalvějovou louku a otevřel se před nimi výhled na New Summers na severu a také na jih, kde se třpytily zasněžené vrcholky Gore Range. Většinou Jack jel jen s tátou a psy, ale někdy se přidal i strýček Lloyd anebo Willy z Cranby pod kopcem. Jeho border kolie byly opravdu pracantky, dokonce i Chica, která byla skoro ještě štěně. Všichni si to moc užívali. Jack měl moc rád těžkou vůni zimního lesa – popadané větve pokrýval led, v potocích studené balvany – a ty zvuky: cvaknutí udidla, klepnutí kopyta, občasné zabučení vyděšené krávy, v dálce hvízdání, když Willy a táta dávali pokyny psům. Líbilo se mu, jak jde koním od huby pára, když za rozbřesku mířili vzhůru. Máloco měl na světě tak rád a teď stál za svým pick-upem a přestal na to myslet, protože ho netěšilo, jak má sevřené srdce.

Zavřel oči. Nasál teplou vůni jehličí na písčité cestě, zaposlouchal se do tlumeného lomu řeky, která nadskakovala ve svém korytu, a zamumlal: „Jsi v pohodě. Nová štace, na dva měsíce, po kolena ve vodě. Co by mohlo být lepší?“ A skoro tomu uvěřil.

TO PRVNÍ ODPOLEDNE V CHATCE NA KOBEREČEK HODIL BATOCH a tašku přes rameno a rychle se převlékl do nylonových šortek. Do kapsičky košile si dal balíček sekaných broků a krabičku na mušky. Pak z dodávky vytáhl pětkový prut Winston a sestavil ho. Na zadním sedadle se sušily vysoké holínky. Natáhl si vlněné ponožky, zavázal holínky a přes hlavu si přetáhl šňůru, na které viselo cvakátko na vlasec, návazec, kleštičky a mastidlo. Bylo příjemné teplo a nechtělo se mu do brodicích kalhot. Voda bude ledová, ale jde sám – nebude muset několik hodin stát ve vodě vedle nahazujícího klienta. Bude se hýbat.

A bylo to tak. Začal u velké temné tůně hned pod chatkou, kde voda skoro netekla, a postupoval proti proudu. Z tišiny u břehu vylétaly jepice. Připomínaly mu olivky s modrými křídly. Vždycky se rád díval, jak stoupají z víru v hlubokém stínu a mihotají se jako sněhové vločky. Vylétávaly na sluníčko a připomínaly matné jiskry. Přikrčil se na břehu a na mělčině obrátil kámen velikosti cihly: na spodek voda naplavila schránky chrostíků – jako by tam někdo nalepil hřebíček. Po kameni prchala i pošvatka, kterou zaskočilo, že je najednou na vzduchu. Těžko se jí divit. V coloradských horách rybařil celý život a výborně si dovedl představit, jaký hmyz kde bude. Navázal suchou i zatíženou mušku, nahoru coby stimulátor dal chomáček z jeleních chlupů

a dolů bažantí ocásek s korálkem místo hlavičky. Klienty tahle sestava moc bavila a jeho také.

Vstoupil do ledové vody a zatajil dech, jak se do něj chlad zakousl. Pak se brodil po kolena a nahazoval.

Ten rytmus ho vždycky uklidňoval. Nahodil šňůru nad temnou vodou. Zatížená muška pleskla o hladinu a hned pak se jí dotkla i muška suchá a...

Jelení chlupy se sotva smočily a už se hladina rozestoupila. Nepatrné cuknutí a Jack zasekl. Ohnutý prut se třásl a z vody vyskočil ohromný pstruh a zaleskl se mezi nasvícenými kapičkami. Páni...! Pstruh zase šplouchl do vody a hned vyrazil proti proudu. Nechal rybě šňůru až na doraz; slyšel drkotání cvakající brzdy a pospíchal tam. Cákal na mělčině, nohy mu podkluzovaly, klopýtal, voda mu sahala do pasu, bylo mu jedno, jestli ve velké tůni všechno vyplaší. Dařilo se mu cestou trochu přitahovat; ten pstruh byl štíhlý a svalnatý a nad vodou se blýskl jako kle-not. Panebože. Běžel a zápasil se pstruhem. Deset minut, nebo dvacet? Těžko říct. Ztratil přehled o čase i o sobě. Zapomněl, že je Jack, který chytá ryby a nohy a ruce mu pracují automaticky. Zapomněl, jak se jmenuje, i že se vůbec nějak jmenuje, a poprvé za spousty měsíců se maximálně přiblížil k něčemu, co by se dalo nazvat radostí.

Už byl skoro pod lávkou, když zdvihl prut a vyčerpaný pstruh visel na posledním metru návazce. Vyškubl od opasku podběrák a dal ho pod toho krasavce; pěkně ho uložil do sítky. Takový odstín prostě žádný zlatník nezná – tahle zlatá je sytější a tmavší,

odstín hluboké vody. Celou tu dobu k rybě promlouval: *Budeš v pohodě, nic ti nehrozí, moc děkuju, jsi nádherná*. Skoro jako by v chatce mluvil sám se sebou. Namočil si levou ruku a jemně ji dal pstruhovi pod břicho. Vytáhl mu z tlamy háček bez protihrotu a přitáhl si podběrák blíž.

Trochu podřepl a ledová voda mu rázem sahala až k bokům. Zlehka držel pstruha v proudu a půlku těla už měl úplně ztuhlou. Těžko říct, jak dlouho rybu tak držel a díval se, jak jí pracují žábry. Vlastně plavala sama, jen jí prsty bránil v útěku. Cítil v jejích bocích pohyb; hýbala jen ocasem, ale jinak byla v klidu. Pak sebou ale cukla a vyrazila, její obrys se ztratil mezi zelenými stíny kamenů.

Díky, řekl ještě jednou za pstruhem, ale ani to vlastně nebylo slovo, spíš jen uvolněná emoce. Asi jako když rybu pustil do světa. Narovnal se. Už byl skoro pod dřevěnou lávkou. Podíval se nahoru a spatřil kameru.

Bylo to černé rybí oko připevněné k nosnému trámu. Vypouklá čočka o průměru osm centimetrů. Jiné sklo široko daleko nebylo. Neživý mlčící předmět. Že by ho někdo pozoroval? Měl by se snad zneklidňovat? Už se stalo. Kurt o nějakých kamerách neřekl ani slovo. Opláchl si obličej a zase ke kameře vzhledl. Bylo to něco výhružného? Prostě obyčejná kamera. Ale měl pocit jakéhosi znesvěcení. Protože se v tu chvíli úplně odevzdal: řece, té rybě, prvnímu odpoledni na novém úseku řeky. Protože od smrti kamaráda Wynna jím snad vůbec poprvé prostoupil klid.

Ted' měl vztek, jak si myslel, že je úplně sám; přitom ho možná někdo sledoval.

Ať si trhnou. Už už měl chuť ukázat na kameru prostředníček, ale neudělal to. Pokud na opačném konci někdo byl, nechtěl mu tu radost udělat. Dobrodil se k opačnému břehu, přikrčený prošel pod lávkou a chytal dál. Z větve nad ním slétl rybařík a zamířil proti proudu na další větev. Společnost mu dělal i nadále. Jack se ani nemusel ohlédnout; i tak mu totiž bylo jasné, že je kamera i na druhé straně lávky.

Rybařil. Ted' už beze spěchu. Bylo mu jedno, jestli stihne poklá-bosení s hosty a pozná druhého průvodce a zaměstnance. Chytal ryby a večerní slunce se mu opíralo do zad. Ostrým zákřutem řeky prošel do stínu a na jih. Ať si trhnou nohou. Tohle možná při nástupu do nové práce není nejlepší pocit.

Rybaření se to ovšem netýkalo - jako by bystřinu a odpolední vánek nemohlo pokazit vůbec nic. Protože nemohlo. Za zákřutem následovala další dlouhá peřej a sem tam balvan. Dlouhé napěněné úseky končily v hladkých tmavých tůních a hned mu bylo jasné, že tu jsou rybáři nadšení. Do soumraku ještě zbývaly aspoň dvě hodiny, takže už se začal vracet.

Ve své chatce byl v 18:05 a dal si horkou sprchu. Natáhl si džíny a vysoké boty, oblékl košili s patentkami a v 18:20 bez šlapání na kole sjel k hlavní chatě. Obloha se vyjasnila, noc bude chladná.

V kamenném krbu už měli roztopeno. To teda přehnali, řekl si Jack, venku je tak patnáct. Nalevo od krbu stálo šest stolů, z nichž čtyři byly prostřené k večeři. Z jídelny vedly litačky s okénkem do místnosti, kde zřejmě byla kuchyně. Napravo od krbu byl mahagonový barový pult ve tvaru písmene U. Na stoličkách sedělo pět lidí, které obsluhovala vysoká Britka s širokými rameny, rozcuchaná blondýna. Drsňačka. Dvoudrinková Ginnie. Bylo mu jasné, že je z Británie, protože na něj zavolala: „Tak pojdte, kamaráde. Už vás čekáme. Jen tak tak stihnete...“ Slyšel zasyčení a prasknutí otevíraného uzávěru a barmanka už dávala na nablýskaný pult ubrousek a na něj orosenou lahev piva Cutthroat. „Pojďte mezi nás, nestyďte se. Tak všichni vězte, že tohle je Jack. Jacku, tohle jsou všichni. Sedněte si.“ Hovor ustal a všichni se na stoličkách natočili.

„Trošku blíž, kámo,“ vybídla Ginnie Jacka a vyndala zpod pultu bezdotkový teploměr.

Najednou Jackovi přišlo, že by bývalo lepší, kdyby zůstal doma a dělal na ranči s nemluvným tátou. Už podruhé za několik hodin byl zaskočený. Ginnie byla hodně bodrá a rozhodně si nepotrpěla na nějaké úvodní zdvořilosti. Na rozmýšlení odpovědi nikomu čas nedávala. Jackovi to bylo jasné okamžitě. V tomto smyslu byla naprosto ideální barmankou venkovského hotýlku pro zámožné a slavné. Jakmile si hosté zvykli na její styl venkovské hospodské, rázem byli v klidu a mohli odpočívat. Ginnie nevy-pouštěla mlhu a bylo jí jedno, čím se kdo zabývá nebo kolik má zlatých desek. *Zachytl jste si dobře? A bylo to fajn? Viděl jste orla*

bělohlavého na té velké osice hned nad pstružím jezírkem? Věděl jste, že jejich drahocenné pstruhy vyzobává jak popcorn? A že se nedá zastřelit, protože je federálně chráněnej?

„Taky bych chtěla bejt federálně chráněná. Jen si to představte. Předala bych vám ty vaše ohromný účty a nashle zejtra. He!“ Bylo mu jasné, že je veselá kopa, a zřejmě taky ví, kdy ubrat. Určitě vycítila, že je celý nesvůj – když si od baru odtáhl stoličku, protože mu místo pozdravu nastavila loket a velmi nenuceně a přátelsky se představila: „Já jsem Ginnie. Fajn že tu jste.“ Skoro plaše a úsměv ani nemusela předstírat. „Určitě už se k vám něco doneslo, ale až tak přísná zase nejsem. Odměřenost není k zahození. Povězte mi, odkud jste.“

Takhle ho zatáhla do rozhovoru, při němž nemusel mluvit se všemi hosty najednou. Posunula před něj sklenici s dlouhými hovězími copánky, opravdickými a obalenými v pepři, zřejmě ze svíčkové, a řekla: „Snězte jich, kolik chcete, ale nechte si místo. Gionno dnes udělal svou slavnou jelení ledvinu.“

Už po pár minutách si na nové prostředí zvykl natolik, že se představil ostatním. Slavná Alison K., které ještě nebylo ani třicet, ale už se jí u očí dělaly vrásky. Taky se mu jevila jako osoba, co vždycky chce znát pravdu. Seděla vedle mohutného chlapa s černými vlasy sčesanými dozadu. Na sobě měl modrou sportovní bundu a růžový prsten. Podíval se na Jacka hodně sveřepě, ale jen zběžně. Rukou mu nepokynul a ani se nepředstavil. Vedle něho seděl Will ve vestě se stříbrnými knoflíky a s botami ze pštrosí kůže. Od pohledu tak šedesátník a hodně zazobaný. Jeho manželka (?) – Neave, něco přes čtyřicet – měla tyrkysové náušnice a opravdu nádherné černé vlasy do půli zad. Pak dvojice před třicítkou ve flískách Arc'teryx a mokasínech; Jack je

odhadl na opravdu zanícené rybáře, kteří už nejspíš muškařili na všech kontinentech. A nakonec Cody, druhý průvodce. Ten byl hubený, měřil něco přes metr osmdesát, měl třídní strniště, protáhlý obličej a oči tak daleko od sebe, jako je má třeba vlk. Cody byl u baru moc daleko, aby mu podal ruku. Když se ale ozval zvonek ohlašující večeři, tak všichni vstali a u krbu si Jack a Cody rukama přece jen potřásli, čímž dali najevo, že se vir může jít bodnout. Jackovi neunikly jeho vysoké boty a podle pevného stisku a mozolnatých prstů usoudil, že je asi taky kluk z ranče. Jeho pohled do očí nebyl ani přátelský, ani nepřátelský, jen ostražitý, což bylo rozumné.

Seděl s Codym u stolu až v rohu, na konci řady, u okna s výhledem na řeku. Velmi dlouho neříkali vůbec nic, jen občas něco prohodili. Oba měli pořádný hlad a Cody dvakrát zdvihl prst, aby na sebe upozornil servírku Shay. Vzala mu talíř a vrátila ho s jelení ledvinou, šťávou a bramborovou kaší.

„To jde?“ zabručel Jack. „Nášup, nebo i dva?“

„Můžeš sníst, co se do tebe vejde.“

„No teda.“

„Zvykneš si na to.“ Ten den tuhle větu slyšel už podruhé.

Jack se při jídle díval francouzským oknem. Pozoroval stín padající na řeku a jak nízké slunce barví už jen vršky nejvyšších borovic.

„Už jsi tam chytal?“ zeptal se Cody.

„Prosím...?“

Shay jim donesla dezerty – panna cottu s čerstvými borůvkami. Honem od nich odstoupila, jako by právě nakrmila dva lvy. „Tři, dva, jedna, teď!“ řekla a ještě dodala: „Na přidání není. Ale mám spoustu zmrzlín.“ Jack její přízvuk odhadl na „kdesi v Karolinách“. Měla na sobě přiléhavé džíny, lehkou kostkovanou košili a na vnitřní straně zápěstí kotvičku, možná vytetovanou podomácku.

Cody se dokonce usmál a Jack jeho úsměv viděl poprvé. „Takže si neužijem,“ řekl jí.

„Ještě uvidíme,“ řekla a zmizela za lítačkami.

„Promiň, na něco ses ptal,“ řekl Jack.

„Stihnul sis před večerí zachytat?“

„Stihnul.“

Cody lžičkou ze strany zajel do panna cotty, ale nepodíval se na něho. „Kterým směrem?“

„Proti proudu.“

„V tůni pod mostem?“

„Jo.“

„Až ke sloupu?“

„Už jsem viděl louku a otočil jsem to.“

Cody už nic neřekl. Jedl dezert a zdvihl bradu směrem k Shay, která právě donesla stříbrnou kávovou konvičku. „To jako vážně?“ prohodila, když zrovna plula kolem. „Zmrzku? Teda... to by mě fakt nenapadlo. Jacku?“ Jack zavrtěl hlavou.

Na zpáteční cestě jim dolila kávu. Oba pili černou. „Co tam dělají ty kamery?“ zeptal se Jack konečně.

Codyho lžička se snažila nastrkat borůvky do houfu. Měl při tom jazyk v koutku úst a vypadalo to, že snad řeší matematický problém. Podíval se na Jacka. „Kamery?“

„Na lávce.“

„Šéfík žije v Anglii. Pan Den. Skoro celý rok. Moc rád se dívá na pstruhy pod tou lávkou. A na tah lososů.“

„Aha. Nejspíš ho taky zajímá, kdo tam zrovna chytá.“

Cody pokrčil rameny. „Víš, jak vypadáš. Věděl to dřív, než jsi přijel. Netřeba se zneklidňovat.“

„A je těch kamer víc? Myslím u řeky.“

Cody už to vzdal. Naklonil talířek a nasypal si borůvky do dlaně. Do pusy si je hodil všechny najednou. Ty jeho vlčí oči měly pořád stejný soustředěný výraz. „Nikdy jsem si žádné nevšimnul. Kamery nejspíš má Kreutzer. Přes jeho hranici bych neudělal ani půlkrok. Loni v létě po mně střílel, nekecám. Netuším, jestli se netrefil, nebo je prostě opravdu excelentní střelec.“

„Sakryš.“

„Je to tu krapítek nebezpečný. Po proudu? Za drátem? Ellery nestřílí. Zato má psy.“

„Psy? Pan Jensen o psech nic neřikal.“

„To je jasné. Nejspíš by rád, abys nastoupil bezproblémově. Napřed ti řekne, že se nemáš nechat zastřelit. O roztrhání bostiema se dozvíš později.“

„Nic moc. A co je to za psy?“

„Mastifové, pořádný hafani. Má jich pět. K tomu dva německý ovčáky. Štvou jeleny. Občas nějakýho přitáhnou. V životě jsem nic takovýho neviděl.“

„No teda...“

„V červnu zřídili rybáře. Málem ho zabili.“

„A to je neutratili?“

„Ten chlápek měl ve vestě glocka. Ellery to stavěl tak, že mu na pozemek proniknul ozbrojenec. A měl právo na sebeobranu.“